



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Globus ČR, v.o.s.**, se sídlem Kostecká 822/75, Praha, zast. Mgr. Petrem Czyžem, advokátem se sídlem Kostecká 822/75, Praha, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 8. 2024, č. j. 30 A 20/2024-92,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 8. 2024, č. j. 30 A 20/2024-92, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 1. 2. 2024, č. j. SZPI/BQ609-15/2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Czyže, advokáta se sídlem Kostecká 822/75, Praha, na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 30 742 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2024, č. j. SZPI/BQ609-15/2023.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaná k odvolání stěžovatelky částečně změnila výrok rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Hradci Králové, ze dne 13. 9. 2023, č. j. SZPI/BQ609-7/2023, v části upravující druh a výši správního trestu, a to tak, že úhrnnou pokutu v původní výši 150 000 Kč snížila na 110 000 Kč. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Správní orgán prvního stupně stěžovatelce pokutu ve výši 150 000 Kč nejprve uložil příkazem, ze dne 23. 8. 2023, č. j. SZPI/BQ609-4/2023. Proti tomuto příkazu však stěžovatelka podala opor a správní orgán prvního stupně tak pokračoval ve správním řízení. Následně vydaným prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání dvou přestupků, kterých se dopustila dne 5. 4. 2023 ve své provozovně na adrese Poděbradská 293, Pardubice.

[3] Konkrétně stěžovatelka spáchala přestupek podle § 17 odst. 2 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), tím, že nesplnila povinnost podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny. Přímo použitelným předpisem Evropské unie je v této souvislosti Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 ze dne 29. dubna 2004, o hygieně potravin. Toto nařízení ve svém článku 4 odst. 2 ukládá provozovatelům potravinářských podniků provádějícím činnosti v jakékoli fázi distribuce potravin, dodržovat všeobecné hygienické požadavky stanovené v příloze II. V této příloze je pak v kapitole I odst. 2 písm. c) zakotvena povinnost uspořádání, vnější úpravy, konstrukce, polohy a velikosti potravinářských prostor tak, aby umožňovala správnou hygienickou praxi, včetně ochrany před kontaminací a zejména regulaci škůdců. Tuto povinnost stěžovatelka porušila tím, že vnější úprava dveří u nouzového východu do venkovních prostor neumožňovala dostatečnou regulaci škůdců, neboť pod nimi byla mezera, kterou do provozovny mohli vnikat škůdci (hmyz a hlodavci).

[4] Dále stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, jelikož v rozporu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími požadavky na potraviny uváděla na trh potravinu opatřenou zavádějícími informacemi. V tomto případě byl shledán rozpor s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (dále jen „nařízení o poskytování informací o potravinách“). Toto nařízení v článku 7 odst. 1 písm. a) uvádí, že informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potraviny a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání. Uvedené ustanovení se v souladu s čl. 7 odst. 4 písm. b) tohoto nařízení použije rovněž na místo vystavení potraviny. Tuto povinnost stěžovatelka porušila tím, že na regálových etiketách:

- a) potravinu označenou na obalu jako „GARDEN GOURMET VEGETARIAN GRILLED FILLETS, Vegetariánský hotový pokrm na bázi sójových a pšeničných bílkovin“, označila jako „GG KUŘECÍ FILET 150G VEGETARIÁNSKÝ“, ačkoli neobsahovala kuřecí maso,

pokračování

- b) potravinu označenou na obalu jako „THUN-VISCH, Veganský hotový pokrm na bázi hrachových a pšeničných bílkovin“, označila jako „GG VEGANSKÝ TUŇÁK 175G“, ačkoli neobsahovala maso tuňáka,
- c) potravinu označenou na obalu jako „Ehrmann HIGH PROTEIN Pistacia Drink, mléčný nápoj s pistáciovou příchutí“, označila jako „HIGH PROTEIN DRINK PISTACIE 250ML“, ačkoli neobsahovala pistácie, ale pouze pistácové aroma,
- d) potravinu označenou na obalu jako „Ehrmann HIGH PROTEIN Caramel style pudding, Proteinový pudinkový dezert s karamelovou příchutí“, označila jako „HIGH PROTEIN PUDDING CARAMEL 200G“, ačkoli neobsahovala karamel, ale pouze karamelové aroma.

[5] Za toto jednání stěžovatelce prvostupňový správní orgán uložil úhrnnou pokutu ve výši 150 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí, jak již bylo uvedeno výše, žalovaná změnila v části týkající se výše uložené pokuty a ve zbytku jej potvrdila. Ke snížení pokuty žalovaná přistoupila kvůli prvnímu ze zmíněných přestupků, jelikož mezera pode dveřmi nouzového východu, která představovala hygienický nedostatek, byla úzká a riziko vniku škůdců stejně jako riziko kontaminace potravin bylo malé, což prvostupňový orgán dostatečně nezohlednil.

[6] Již na tomto místě Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka sice napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu, konkrétní polemiku však vede pouze se závěry krajského soudu, které se vztahují k druhému ze spáchaných přestupků, tedy uvádění zavádějících informací o potravinách na regálových etiketách. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nebude blíže rekapitulovat závěry vztahující se k porušení hygienických požadavků, neboť v kasační stížnosti stěžovatelka tyto závěry nijak nerozporuje. Nejvyššímu správnímu soudu proto ani nepřisluší je blíže přezkoumat, neboť je v souladu s § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán důvody kasační stížnosti. Stejně tak již v kasační stížnosti stěžovatelka nebrojí proti výši uložené pokuty, ani jí se tedy Nejvyšší správní soud nebude blíže zabývat.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Proti rozhodnutí žalované brojila stěžovatelka žalobou, ve které namítala zejména to, že žalovaná povinnosti týkající se označování vykládá vadně, izolovaně a výrazně v neprospěch stěžovatelky, aniž by se zabývala přehledností a srozumitelností uvedených informací. Regálové etikety neobsahovaly informace, že by potraviny měly obsahovat přímo uvedené složky. Fakt, že na etiketě jsou uvedeny určité pojmy, ještě neznamená, že jde o informace o potravinách ve smyslu jejich složení. Zdůraznila, že při posuzování splnění požadavků na označování potravin je potřeba zohlednit hledisko průměrného spotřebitele. Žalovaná rovněž nepřihlédla k ustálené praxi na trhu s potravinami a dostatečně se nezabývala smyslem regálového štítku, kterým není poskytnutí všech informací o vlastnostech potraviny, nýbrž informování o její ceně. Označení na regálové etiketě tak pro spotřebitele nebylo zavádějící.

[8] Podle krajského soudu správní orgány dostatečně vysvětlily, proč byly informace na regálových etiketách zavádějící. Správně zdůraznily to, že spotřebitel může vycházet pouze z informací na těchto etiketách, aniž by byl povinen je jakkoliv blíže zkoumat, ověřovat jejich přesnost nebo je konfrontovat přímo s informacemi na obalu potraviny. I

mylná informace na regálové etiketě může spotřebitele vést ke koupi na základě mylného úsudku o povaze a složení potraviny. Krajský soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatelky, že žalovaná hodnotila izolovaně jednu informaci a nepřihlédla k dalším informacím poskytnutým spotřebiteli. Ten sice měl k dispozici řadu dalších informací, přesto však nebyly naplněny požadavky nařízení o poskytování informací o potravinách. Podle krajského soudu je smyslem regálové etikety poskytnout spotřebiteli rychlý přehled o produktu nabízenému k prodeji, nejen informaci o ceně produktu, a proto pro ni platí zákaz poskytovat spotřebitelům zavádějící informace.

[9] Za nepřiléhavé považoval krajský soud závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2024, č. j. 4 As 134/2023-43, č. 4597/2024 Sb. NSS, jelikož v tomto případě šlo o posouzení výrobků výslovně označených jako „alternativa“. Tento výraz jasně a srozumitelně stanoví, že jde o „něco jiného“ než o mléčný výrobek. Výrazy „vegetariánský“ a „veganský“ ve spojení s pojmy „kuřecí fileť“ a „tuňák“ naproti tomu zcela jasné rozlišení nepředstavují. Ohledně hlediska průměrného spotřebitele žalovaná správně uvedla, že podstatou věci nebylo to, zda byli spotřebitelé skutečně oklamáni, ale skutečnost, že informace uvedené na regálových etiketách byly v rozporu se skutečnou povahou a složením označených potravin. Stejně tak žalovaná řádně rozvedla, proč nebylo možné pro uvedené potraviny použít označení „tuňák“ a „kuřecí fileť“, s čímž se krajský soud ztotožnil; šlo totiž o potraviny, které neodpovídaly charakteristice pro výrazy „tuňák“ a „kuřecí“. Hledisko průměrného spotřebitele se proto míjí s podstatou věci. Spotřebitelé mohou vycházet pouze i z informací uvedených na regálových etiketách a nelze předpokládat, že by mezi nimi bylo všeobecné povědomí o povaze a skutečném složení potravin, které lze očekávat jen u malé části spotřebitelů, zejména u těch, kteří se vegetariánsky či veganský stravují. Na tomto ničeho nemění ani praxe na trhu s potravinami, jelikož tuto praxi nelze paušálně hodnotit jako dostatečnou a správnou.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalované a replika

[10] Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil otázku uvádění zavádějících informací o charakteristice potravin. Stěžovatelka má za to, že krajský soud při úvaze o smyslu regálové etikety vybočil ze svého zákonného rámce pro rozhodování, jelikož tato úvaha nemá podklad ve správním spisu, ani se neopírá o obecně známé skutečnosti. Požadavky na regálové etikety nejsou dány žádným právním předpisem, jejich obsah je tak na prodejci potravin. V tomto případě stěžovatelka za primární smysl regálové etikety považovala informování o ceně potravin. Regálová etiketa nahradila cenovky, které se dříve lepily přímo na zboží a obsahuje pouze základní popis zboží, jehož cílem je umožnit přiřazení etikety ke konkrétnímu produktu. Není na místě, aby od ní spotřebitelé (případně kontrolní orgány) očekávali jinou informaci než právě o ceně. Spotřebitelé na základě regálové etikety neposuzují charakteristiku potraviny, informace na regálové etiketě je proto potřeba posoudit v kontextu ostatních informací, které má spotřebitel k dispozici.

[12] Výrazy „pistácie“ a „caramel“ představují významové zkratky, které mohou odkazovat na příchuť potraviny nebo na její složku. Spotřebitelé jsou s touto praxí

pokračování

seznámení a sami snadno posoudí, zda jde jen o příchuť nebo potravina obsahuje přímo uvedenou složku. Spotřebitelům je rovněž dobře známo, že vegetariánské a veganské potraviny jsou často zaměřené na nahrazení živočišných produktů jejich rostlinnými alternativami, které živočišné produkty připomínají svými senzorickými vlastnostmi a strukturou. Zároveň se potraviny nacházely v sekci zaměřené na prodej veganských a vegetariánských potravin, ve které se spotřebitelé nachází kvůli svému zájmu o tyto potraviny a jsou seznámeni s jejich základní charakteristikou. Nároky kladené na regálové etikety správnými orgány mohou být opodstatněné jen u nebalených potravin, u kterých žádné další informace nejsou. Informace uvedené na regálových etiketách v tomto případě nebyly pro spotřebitele zavádějící.

[13] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka označila napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění. Podle stěžovatelky se totiž krajský soud nedostatečně vypořádal s tvrzeními ohledně praxe označování regálových etiket jinými obchodníky. Stěžovatelka se tímto nesnažila ospravedlnit svou vlastní praxi, ale poukázat na to, že jde o praxi dlouhodobě ustálenou, která je spotřebitelům známá a tento způsob označování tak spotřebitele neuvádí v omyl. Nedostatek v odůvodnění stěžovatelka spatřuje také v tom, že se krajský soud nezabýval judikaturou Tribunálu Evropské unie týkající se ochranných známek a jejich klamavosti. Stejně tak krajský soud dostatečně nezhodnotil rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie ve vztahu k hlediskům průměrného spotřebitele.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Podle jejího názoru regálová etiketa je součástí místa vystavení a musí obsahovat popis potraviny, který nesmí být zavádějící. Spotřebitelé mohou vycházet i z informací uvedených na regálové etiketě, aniž by si museli ověřovat jejich správnost; regálová etiketa je pro spotřebitele klíčovým zdrojem informací o potravine, který jim usnadňuje orientaci mezi výrobky i jejich následný výběr. Podle žalované etikety plní stejný účel u balených i nebalených potravin a v obou případech mají spotřebitelé právo spolehnout se na pravdivost uvedených informací.

[15] Žalovaná je přesvědčena, že kvůli uvedení výrazů „caramel“ a „pistácie“ se spotřebitel mohl domnívat, že posuzované potraviny obsahují přímo tyto složky, nikoliv jen jejich příchuť, označení na etiketách proto bylo zavádějící. Ve vztahu k výrazům „veganský“ a „vegetariánský“ žalovaná zdůraznila, že klamavost těchto výrazů je dána zejména pro výživové rozdíly mezi rostlinnými a živočišnými potravinami, které spotřebitelům nejsou všeobecně známy. Podstatným je v této věci to, že se liší nutriční hodnota i způsob zpracování rostlinných potravin, živočišné a rostlinné potraviny tak sobě navzájem nejsou plnohodnotným ekvivalentem či náhradou. Na tomto ničeho nemění skutečnost, že rostlinné potraviny mají svými senzorickými vlastnostmi a texturou připomínat živočišné produkty. Žalovaná proto ve shodě s krajským soudem neshledává příležitým odkaz na rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 As 134/2023-43, neboť z výrazu „alternativa“ je zřejmé, že jde o „něco jiného“. Naproti tomu výrazy „veganský“ a „vegetariánský“ nejsou natolik obecné a spotřebitelé o nich nemají takové povědomí, aby měly stejnou rozlišovací schopnost jako výraz „alternativa“. Stěžovatelka tak uváděla na trh potraviny, o kterých spotřebitelům prostřednictvím regálové etikety poskytovala zavádějící informace.

[16] Žalovaná odkázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 6. 2017 ve věci C-422/16, ze kterého vyplývá, že při označování čistě rostlinných produktů není možné

používat výrazy vyhrazené pro živočišné produkty. Dále žalovaná uváděla, že výrazy „veganský“ a „vegetariánský“ jsou srovnatelné s výrazy jako „sójový“ a „tofu“, kterým se věnoval právě tento rozsudek. Podle žalované předpisy upravující označování kuřecího masa a tuňáka [ve vztahu k pojmu „drůbeží maso“ viz příloha VII část V bod II. nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007, ve vztahu k pojmu „tuňák“ pak jde o nařízení Rady (EHS) č. 1536/92 ze dne 9. června 1992, kterým se stanoví společné obchodní normy pro konzervované pravé a nepravé tuňáky, zejména odst. 3 odůvodnění a článek 5 tohoto nařízení] brání tomu, aby byly tyto pojmy užívány při označování rostlinných produktů, a to i pokud jsou doplněny informacemi o rostlinném původu dané potraviny. Tento závěr vyplývá také z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 10. 2024, ve věci C-438/23.

[17] V replice stěžovatelka namítala, že výraz „tuňák“ není vyhrazeným názvem pro jasně definované výrobky, neboť nařízení, na které žalovaná odkazovala, se týká pouze konzervovaných tuňáků. Cílem je zajistit, aby při rozlišování konzervovaných ryb nemohlo dojít k záměně mezi pravými a nepravými tuňáky, nikoliv rozlišení mezi potravinami živočišného a rostlinného původu. Zároveň zdůraznila, že pojmy „vegetariánský“ a „veganský“ nejsou srovnatelné s výrazy „sójový“ a „tofu“, neboť jednoznačně mají význam rostlinných či bezmasých alternativ, který je spotřebitelům dobře znám.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, což je vadou, ke které by Nejvyšší správní soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, a proto se nepřezkoumatelností zabýval jako první. Stěžovatelka nepřezkoumatelnost spatřuje ve způsobu vypořádání námítky týkající se ustálené praxe označování potravin, kdy je významová zkratka (zde „karamel“ a „pistácie“) u produktů, které uvedenou složku neobsahují, ale odkazuje pouze na jejich příchuť, zcela běžně používána i ostatními prodejci potravin. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že skutečnost, že je tento způsob označování používán i dalšími prodejci, neznamená, že je možné tuto praxi hodnotit jako dostatečnou a správnou. Stěžovatelka nyní namítá, že podstata její námítky byla jiná. Její smysl měl spočívat v tom, že se jedná o dlouhodobý a ustálený standard v označování, který spotřebitelé znají a bez potíží přijímají. Spotřebitelé jsou tedy s tímto způsobem označování dostatečně seznámeni a neuvádí je v omyl.

[21] K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnost, že krajský soud stěžovatelčinu námitku vyložil a následně vypořádal jiným způsobem, než stěžovatelka

pokračování

zamýšlela, nemůže mít za následek nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004-75, č. 1479/2008 Sb. NSS), nepřezkoumatelnost je vyhrazena pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí. Jedná se o případy, kdy z daného rozhodnutí není vůbec možné seznat, z jakých důvodů soud rozhodl tak, jak rozhodl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Tak závažného pochybení se krajský soud však zjevně nedopustil. Soudy totiž nemají povinnost výslovně reagovat na každou dílčí otázku a rozsáhle ji vyvrátit, musí se toliko vypořádat se smyslem a obsahem žalobní argumentace. V nyní posuzované věci se krajský soud tímto žalobním bodem výslovně zabýval, pouze jej vyhodnotil jinak, než stěžovatelka zamýšlela, což nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku jednoznačně nezakládá a nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatelky, že se jedná pouze o zdánlivé vypořádání.

[22] Dále stěžovatelka namítá, že se krajský soud vůbec nevyjádřil k judikatuře Tribunálu Evropské unie týkající se ochranných známek, které pro spotřebitele nejsou klamavé (např. „*beyond bacon*“). V této věci sice Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že se krajský soud uvedenou judikaturou výslovně nezabýval. Nicméně ani tato okolnost nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Z celkového odůvodnění je totiž zcela zřejmé, proč krajský soud uplatněné žalobní body považoval za nedůvodné. Byť by jistě bylo na místě, aby se krajský soud k otázce ochranných známek výslovně vyjádřil, z celkového vyznění rozsudku je zřejmé, že judikatura týkající se ochranných známek by na posuzované věci nebyla způsobila názor krajského soudu ovlivnit. Krajský soud totiž jednoznačně uvedl, z jakých důvodů lze označení na regálových etiketách považovat za zavádějící. Pouze nad rámec právě uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že problematika zápisu ochranných známek a plnění požadavků potravinového práva může být posuzována odlišně. Ochranná známka totiž plní odlišnou funkci, než je poskytování informací o potravinách, a při jejím zápisu není v plné šíři zkoumán její soulad se všemi dotčenými veřejnoprávními předpisy. Pochybení krajského soudu, který se výslovně nevyjádřil k judikatuře týkající se ochranných známek, nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[23] Stejného pochybení se krajský soud měl dopustit i tím, že se nedostatečně zabýval rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie týkající se přihlížení k hlediskům průměrného spotřebitele. Ani v tomto nemůže Nejvyšší správní soud dát stěžovatelce zapravdu. Krajský soud výslovně uvedl (byť s tímto hodnocením stěžovatelka nemusí souhlasit), že v posuzované věci se hledisko průměrného spotřebitele v zásadě míjí s podstatou věci. Je jasné, že podle krajského soudu nebylo nezbytné zabývat se hlediskem průměrného spotřebitele a odůvodnění napadeného rozsudku ani v této části nelze považovat za nepřezkoumatelné.

[24] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek považuje za plně přezkoumatelný, neboť z jeho odůvodnění jako celku je zcela zřejmé, jak krajský soud v souhrnu posoudil veškeré žalobní body. Nejvyšší správní soud se proto bude věnovat věcnému posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

[25] Na úvod Nejvyšší správní soud uvádí, že pravidla stanovená pro označování potravin určených k prodeji spotřebitelům bezpochyby sledují legitimní zájem na dosažení vysoké informovanosti spotřebitelů, a není tak na místě snižovat jejich význam. Cíle, kterých má

být uvedenou regulací dosaženo, je vždy potřeba mít na paměti při posuzování otázky, zda je určité označení v rozporu s pravidly označování potravin. Zejména na unijní úrovni existuje velké množství poměrně přísných požadavků na správné označování potravin, které však nelze aplikovat mechanicky bez zohlednění cílů, kterých má být těmito požadavky dosaženo.

[26] Článek 3 odst. 1 nařízení o poskytování informací o potravinách, který vymezuje obecné cíle tohoto nařízení, stanoví: *„Poskytování informací o potravinách usiluje o vysokou úroveň ochrany zdraví a zájmů spotřebitelů poskytnutím základu, který konečnému spotřebiteli umožní informovaný výběr potravin a jejich bezpečné použití, se zvláštním ohledem na zdravotní, hospodářská, environmentální, sociální a etická hlediska.“*

[27] V souladu s čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení o poskytování informací o potravinách nesmí být informace o potravinách zavádějící, zejména *„pokud jde o charakteristiky potraviny a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání.“* Cílem této úpravy je zajistit, aby si spotřebitelé nekoupili na základě zavádějících informací potraviny, kterou by si nekoupili, pokud by o ní měli informace zcela přesné a nezavádějící. Právní úprava tak směřuje k zajištění vysoké informovanosti spotřebitelů, aby si na jejich základě mohli učinit správný úsudek o charakteristice potraviny. Podle odst. 4 písm. b) téhož ustanovení nařízení o poskytování informací o potravinách se tato úprava použije rovněž na *„obchodní úpravu potravin, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo vystavení.“* Žalovaná dané ustanovení vykládá tak, že za součást místa vystavení je potřeba považovat právě i posuzované regálové etikety, a ani na nich tedy v souladu s unijní úpravou nesmí být uváděny zavádějící informace. S tímto základním východiskem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nicméně má za to, že uvedená pravidla neznamenají, že by na označení potraviny bylo nezbytné klást vždy stejně přísné požadavky bez ohledu na místo, kde byla potenciálně zavádějící informace uvedena. Při posuzování toho, zda jsou informace poskytnuté spotřebiteli zavádějící, je naopak potřeba zohlednit i to, kde jsou tyto informace uvedeny. Zdejší soud už v rozsudku č. j. 4 As 134/2023-43 vycházel z předpokladu, že informace poskytované spotřebitelům sice musí být pro spotřebitele přehledné, srozumitelné a nezavádějící, avšak při posuzování splnění těchto předpokladů je nutné zhodnotit celkový kontext označení, ve kterém byla uvedena informace hodnocená správními orgány jako zavádějící.

[28] Stěžovatelka potenciálně zavádějící informace uvedla na regálové etiketě, kterou Nejvyšší správní soud shodně s žalovanou považuje za součást místa vystavení potraviny. Podle názoru zdejšího soudu je nezbytné místo vystavení potraviny hodnotit jako celek a spáchání vymezeného přestupku nelze dovodit pouze na základě izolovaného vyhodnocení jedné z mnoha poskytnutých informací. Nejvyšší správní soud za místo vystavení potraviny považuje komplexní souhrn informací, které spotřebitel získá, než se případně rozhodne danou potravinu zakoupit. Za součást místa vystavení potraviny je tak potřeba považovat nejen samotnou regálovou etiketu, ale také např. vývěsní štíty, reklamní tabule, označení prodejní sekce, ve které se potravina nachází, případně různé polepy umístěné v bezprostřední blízkosti potraviny. Informace poskytnuté prostřednictvím místa vystavení je pak potřeba zhodnotit v jejich celkovém kontextu a spáchání přestupku tak nelze dovodit na základě izolovaného hodnocení pouze jedné z uvedených informací. Pokud by pouze jedna z informací poskytnutých spotřebiteli v místě vystavení mohla izolovaně působit

pokračování

zavádějícím dojem, je potřeba její zavádějící charakter hodnotit mírněji, než kdyby šlo např. o potenciálně zavádějící informaci uvedenou přímo na obale potraviny. Na rozdíl od místa vystavení totiž potravin zpravidla má jen jeden obal (byť na něm rovněž může být uvedeno několik informací), u kterého lze předpokládat vyšší potenciál působit na spotřebitele zavádějícím dojemem a u kterého by spotřebitel měl mít možnost spoléhat na jeho přesnost a pravdivost.

[29] Nejvyšší správní soud souhlasí s tvrzením stěžovatelky, že obsah a smysl regálových etiket není právními předpisy nijak upraven. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že regálové štítky neplní pouze funkci informování o ceně, ale jedná se o prvotní informaci o nabízené potravine. S tímto tvrzením Nejvyšší správní soud částečně souhlasí, avšak považuje za nezbytné zohlednit konkrétní podobu posuzovaných regálových etiket. V této věci je totiž nesporné, že na regálových štítcích byl dominantní právě údaj o ceně potraviny a údaje specifikující konkrétní potravinu, ke které se údaj o ceně vztahuje, byly významně upozaděny. Regálová etiketa proto měla být primárně zdrojem informace o ceně, nikoliv o charakteristikách dané potraviny.

[30] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s tvrzením stěžovatelky, že není na místě regálovému štítku připisovat významnější roli, než ve skutečnosti plní. Na posuzované regálové etiketě zcela jasně dominoval právě údaj o ceně potraviny, cena tedy byla první a nejvýraznější informací, kterou spotřebitel z regálového štítku získal. Stěžovatelka také uváděla, že regálové etikety nahradily cenovky, které se původně lepily přímo na nabízené produkty. Z podstaty je tak jasné, že narozdíl od těchto cenovek musí regálové štítky obsahovat stručnou identifikaci produktu, jehož cenu určuje. Stejně tak je zřejmé, že informace na regálové etiketě pro zachování dobré čitelnosti a umožnění rychlejší orientace mezi všemi nabízenými produkty nemusí plně odpovídat označení potraviny přímo na jejím obalu, ale půjde o informace ne zcela přesné, zkratkovité. I v nyní projednávané věci tak byl dominantní údaj o ceně doplněn základními informacemi o povaze prodávané potraviny uvedenými podstatně menším písmem. Na regálové etiketě bylo podstatně méně informací než na samotném obalu potraviny. Podle Nejvyššího správního soudu z uvedeného vyplývá, že na regálové etikety nelze klást tak přísné požadavky, jako na samotné označení potraviny na obale. Regálové etikety totiž v posuzovaném případě obsahovaly pouze zkratkovité údaje, které měly za cíl zejména umožnit propojení informací o ceně potraviny s touto konkrétní potravinou.

[31] Nejvyšší správní soud na tomto místě nijak nerozporuje závěry vyplývající z jeho rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 4 As 151/2014-32, č. 3157/2015 Sb. NSS, kde uvedl, že spotřebitel může vycházet z jakékoliv informace, která označuje potravinu, její obal nebo místo vystavení, aniž by musel správnost uvedených údajů jakkoliv ověřovat. Nelze totiž pominout skutkové odlišnosti oproti nyní posuzované věci. První podstatný rozdíl spočíval v tom, že v případě uvedeného rozsudku se jednalo o ovoce a zeleninu, u nichž je pro spotřebitele složitější způsob získání informací o jejich charakteru. Škodlivost posuzovaného jednání zde byla rovněž podstatně vyšší. V tomto případě totiž bylo zcela zjevné, že se spotřebitelé mohli oprávněně domnívat, že si kupují potraviny českého původu, byť šlo o potraviny zahraničního původu. Spotřebiteli tak byla podsunuta jednoznačně nepravdivá informace. Navíc nesprávné označení nespočívalo pouze v uvedení písemného nepravdivého údaje, dojem, že se jedná o potraviny z České republiky, byl zesílen grafickým vyobrazením krajiny a vlajky České republiky. Uvedené označení tak nepochybně bylo na místě hodnotit

přísněji. Zároveň tento rozsudek stál na správném předpokladu, že uvedením chybné informace může dojít ke klamání spotřebitele, kterému se sníží možnost vybrat si zboží podle vlastní preference. Jak již bylo uvedeno, v nyní posuzovaném případě je situace jiná. Informace na regálové etiketě nebyla nepravdivá, ale pouze zkratkovitá a dále (a to především) nijak nesnižovala možnost spotřebitele rozhodnout se, zda si potravinu zakoupí na základě svých preferencí.

[32] Nejvyšší správní soud má za to, že v daném případě regálové etikety sice byly opatřeny zkratkovými informacemi o potravinách, avšak na spotřebitele nepůsobily zavádějícím dojmem. Zavádějící informace by totiž znamenaly to, že se v jejich důsledku může spotřebitel domnívat, že si kupuje potravinu, která zcela neodpovídá jeho představám o její charakteristice. Stejně tak potenciál dané informace působit zavádějícím dojmem může mít různou intenzitu, kterou je potřeba zohlednit při rozhodování o případném přestupku. Posuzované regálové etikety však na spotřebitele zavádějícím způsobem nepůsobily. Už z podstaty věci je totiž jasné, že pokud dojde ke zkrácení poskytnutých informací, snižuje se tím míra jejich přesnosti. Za situace, kdy je hlavním smyslem regálové etikety propojení ceny potraviny s konkrétní potravinou, je toto zkrácení na místě. Regálové etikety obsahovaly podstatně kratší označení, než jaký byl jejich název přímo na obale potraviny, spotřebitel si při nákupu této zkratkovitosti musel být vědom. V případě, že mu jen ze samotné regálové etikety nebyla zcela jasná charakteristika dané potraviny, je logické, že by si bližší informace o potravine vyhledal právě přímo na jejím obale (např. právě informace o konkrétním složení potraviny, o výživových hodnotách apod.). Tento závěr nijak nepopírá závěry uvedené v označeném rozsudku č. j. 4 As 151/2014-32, neboť spotřebiteli prostřednictvím regálových etiket nebyla poskytnuta informace chybná, pouze zkratkovitá, která však v zásadě odpovídala charakteristice daných potravin.

[33] V nyní projednávané věci lze přestupek rozdělit na dvě části, a to v první řadě na část, ve které zavádějící informace spočívaly v označení regálového štítku informací o příchuti potraviny, která mohla ve spotřebiteli vyvolat dojem, že potravina obsahuje přímo tuto danou složku, ačkoliv odkazovala právě jen na její příchut'. Konkrétně regálový štítek obsahoval označení „caramel“ a „pistácie“, byť takto označené produkty tyto složky neobsahovaly. Na regálové etiketě tak v podstatě chyběl pouze údaj „příchut'/s příchutí“ či jiná obsahově shodná informace. I s ohledem na skutečnost, že regálová etiketa uvádí podstatně méně informací než samotný obal potraviny, je jasné, že označení regálové etikety představuje označení zkrácené. Toto je potřeba mít na paměti při posuzování zavádějícího charakteru určité regálové etikety. V tomto konkrétním případě regálová etiketa ani neobsahovala zavádějící informace, pouze v důsledku zkráceného označení potraviny chyběl údaj, že výrazy „pistácie“ a „caramel“ odkazují toliko na příchut' potraviny. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že posuzované etikety nebyly pro absenci jediného slova zavádějící, a to i z toho důvodu, že na těchto etiketách jednoznačně dominoval údaj o ceně potraviny. Regálová etiketa plnila roli „cenovky“ a cílem uvedených informací o potravine bylo primárně umožnit propojení ceny s konkrétní potravinou.

[34] Poslední zmíněná okolnost, tedy konkrétní podoba regálové etikety, která převážně plnila roli cenovky, je klíčová také pro posouzení dalšího jednání. To spočívalo v označení regálové etikety výrazy „veganský“ a „vegetariánský“ ve spojení s výrazy „tuňák“ a „kuřecí filet“. Tyto informace podle žalované byly zavádějící proto, že takto označené potraviny nesplňovaly charakteristiky stanovené pro potraviny „tuňák“ a „kuřecí“. S tímto závěrem se

pokračování

však Nejvyšší správní soud rovněž neztotožňuje, neboť žalovaná (ani následně krajský soud) řádně nezohlednila celý kontext, ve kterém byla posuzovaná informace uvedena. Cílem etikety bylo zejména propojení informace o ceně s konkrétní potravinou, nikoli poskytnutí komplexních informací o charakteristice potraviny. Nelze pominout ani to, že spotřebitelé zároveň regálovou etiketu jakožto součást místa vystavení potraviny vnímají v celkovém kontextu jim poskytnutých informací, proto ji nelze hodnotit zcela izolovaně, jak učinila žalovaná a následně také krajský soud.

[35] Nejvyšší správní soud proto zohlednil umístění posuzovaných potravin, resp. regálových etiket. Potraviny označené jako „veganský tuňák“ a „vegetariánský kuřecí fileť“ stěžovatelka nabízela v sekci označené jako „zdravý svět“, která se zaměřovala na nabídku nejrozličnějších alternativ, včetně právě veganských a vegetariánských potravin, což bylo umocněno různými polepkami (např. nálepka „vegan“), které na nabídku alternativ běžně dostupných potravin odkazovaly. Samotné umístění potravin tak podstatně snižovalo očekávání spotřebitele, že si na tomto místě zakoupí „typické“ kuřecí maso či tuňáka. Maso a ryby jsou totiž v maloobchodě zpravidla nabízeny v samostatných sekcích vymezených příslušnými označeními, která odkazují právě na nabídku živočišných produktů. Byť nelze vyloučit, že by tyto potraviny byly nabízeny i v jiných sekcích, zvláště s ohledem na zaměření nyní posuzované sekce také na nabídku rostlinných alternativ živočišných produktů, muselo být očekávání spotřebitele, že nabízené potraviny opravdu obsahují tuňáka nebo kuřecí maso, velmi nízké.

[36] Zároveň má Nejvyšší správní soud za to, že většina spotřebitelů by s ohledem na výslovné označení etikety slovy „veganský“ a „vegetariánský“ ani při posouzení této etikety izolovaně (tedy bez zohlednění celkového kontextu uvedení dané informace, který je pro rozhodování o případném přestupku klíčový) vůbec neočekávala, že tyto produkty budou obsahovat přímo tuňáka případně kuřecí maso. Tyto výrazy lze totiž v rozporu se závěry žalované vnímat tak, že jsou použity ve významu, který jednoznačně odlišuje takto označené potraviny od potravin živočišného původu. V současné době lze předpokládat, že ve společnosti panuje alespoň obecné povědomí o významu slov vegan a vegetarián. Jistě nelze předpokládat, že by si spotřebitelé uvědomovali veškeré konsekvence tohoto způsobu stravování (včetně například žalovanou zdůrazňovaných rozdílných výživových hodnot, které však jsou snadno dohledatelné přímo na obale potraviny), ani konkrétní specifika toho, co takto označené potraviny mohou či nemohou obsahovat. I přesto bude pro většinu spotřebitelů zřejmé minimálně to, že jde o něco jiného než o kuřecí maso či tuňáka. Byť tedy lze mít za to, že slovo „alternativa“ může mít vyšší rozlišovací schopnost než posuzované výrazy, i tyto výrazy evokují, že půjde o „něco jiného“ než typické živočišné produkty. Spotřebitelé prostřednictvím regálové etikety dostali poměrně jasnou informaci, že se jedná o potravinu neobsahující kuřecí maso či tuňáka, která však svými senzorickými vlastnostmi a strukturou má tyto živočišné potraviny připomínat.

[37] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že regálové etikety nebylo možné považovat za zavádějící hned z několika důvodů. Prvním z nich je, že obsahovaly zjevně zkratkovité označení potraviny, jehož primárním cílem bylo propojení ceny s konkrétní potravinou. Dalším důvodem je umístění potravin v prodejní sekci zaměřené na nabídku nejrozličnějších potravinových alternativ. Zároveň se regálové etikety nacházely v bezprostřední blízkosti posuzované potraviny, spotřebitel tedy měl v jednom zorném poli informaci uvedenou na regálové etiketě i samotný obal potraviny (ten sice není předmětem posouzení, ale bylo z něj

zcela zřejmé, že nejde o kuřecí maso ani o tuňáka). Při zohlednění těchto okolností tak posuzované regálové etikety na spotřebitele zkrátka nemohly působit zavádějícím dojem, neboť je jen stěží představitelné, že by tato regálová etiketa ve spotřebiteli vyvolala dojem, že si skutečně kupuje tuňáka případně kuřecí maso. Posuzované označení regálových etiket neodporovalo smyslu právní úpravy označování potravin, jelikož jím nedošlo k narušení vysoké úrovně informovanosti spotřebitelů umožňující jim informovaný výběr potravin a jejich bezpečné použití.

[38] Spornou by tak mohla být pouze otázka, zda je možné výrazy „veganský“ či „vegetariánský“ použít v přímém spojení s označením živočišného produktu, ke kterému má být nabízená rostlinná potravina alternativou. Posouzení této otázky však již podle Nejvyššího správního soudu přesahuje závěry, které je nezbytné zaujmout pro posouzení případné protiprávnosti uvedeného označení. Z tohoto důvodu se nyní Nejvyšší správní soud nezabýval závěry vyplývajících z jeho výše označeného rozsudku č. j. 4 As 134/2023-43. Ty by totiž bylo na místě aplikovat pouze v případě, že by Nejvyšší správní soud věcně posuzoval přípustnost užití pojmu „veganský/vegetariánský“ ve spojení s označením potraviny živočišného původu. V nyní posuzovaném případě je podstatné, že tyto výrazy obsahovala pouze regálová etiketa, která takto zkratkovitě odkazovala na dané potraviny. Tato etiketa sama o sobě nebyla způsobilá klamat spotřebitele ohledně charakteristiky potraviny, jelikož měla za cíl spotřebitele primárně informovat o její ceně. Způsobilost určité informace působit na spotřebitele zavádějícím způsobem nelze posuzovat izolovaně, naopak je nezbytné komplexně zohlednit veškerá specifika daného jednání. Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech C-422/16 a C-438/23, na které odkazovala žalovaná, neboť jejich závěry by bylo potřeba zohlednit tehdy, jestliže by se potenciálně zavádějící informace nacházela přímo na obale potraviny.

[39] Na závěr Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že shora uvedené závěry je na místě aplikovat pouze na skutkově obdobné situace. Na regálové etikety informující o ceně a povaze nebalených potravin by bylo možno klást vyšší nároky, neboť u nich je s ohledem na horší rozpoznatelnost zkratkovitosti uvedené informace vyšší riziko klamání spotřebitelů. Nepřesnost v označení nebalené potraviny tak může být pro spotřebitele jednodušeji zavádějící, jelikož z povahy věci u nebalených potravin bude při hodnocení charakteristik dané potraviny primárně vycházet právě z regálového štítku.

5. Závěr a náklady řízení

[40] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 a 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu (výrok I.).

[41] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před tímto soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

pokračování

[42] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (srov. § 110 odst. 3 větu druhou s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek, Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka byla ve věci úspěšná, a soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila.

[43] Stěžovatelčiny náklady řízení jsou v první řadě tvořeny náklady na zastoupení. Stěžovatelčin zástupce (advokát) učinil celkem pět úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“)], tři písemná podání ve věci samé, tj. žalobu, kasační stížnost a repliku [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a účast na soudním jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží stěžovatelčině zástupci odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy pětinasobek součtu částek 3 100 Kč a 300 Kč, tj. 17 000 Kč. Zástupce stěžovatelky dále v řízení před krajským soudem požadoval cestovné za cestu na soudní jednání dne 13. 8. 2024. Zástupce stěžovatelky na toto jednání ujel celkovou vzdálenost 242 Km. Tuto cestu realizoval vozidlem VOLKSWAGEN PASSAT VARIANT, registrační značky X se spotřebou 4,7 litrů paliva na 100 km. Výše průměrné ceny za 1 litr motorové nafty činí 38,70 Kč a základní sazba na 1 kilometr jízdy činí 5,60 Kč [§ 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu, ve spojení s § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2 až 4 zákona č. 262/2004 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů a s § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 398/2023 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2024]. Cestovní výdaje zástupce tak zaokrouhleně činí 1 795 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty. Jeho odměna a náhrada hotových výdajů se proto navyšuje o tuto daň ve výši 21 % na částku 22 742 Kč.

[44] Stěžovatelčiny důvodně vynaložené náklady na řízení se dále sestávají ze zaplacených soudních poplatků: 3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost, celkem tedy 8 000 Kč.

[45] Žalovaná je tedy povinna zaplatit na náhradě nákladů řízení k rukám stěžovatelčina zástupce celkem 30 742 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. března 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu

